

נקרא שורף אלא כשהם נשרפים. [ולהלן יתבאר בעזה"י, שלדעתו הכתוב, "אֶל מִחוּץ לַמִּחְנֶה" האמור בשריפת פר ושעיר של יום הכפורים נצרך לגזרה שווה מפרה אדומה].

ולדעה זו, מאחר שנאמר "וְהִשְׂרִף אֹתָם בְּיָדֶיךָ", למדנו, **שרק השורף**, כלומר המתעסק בגוף החטאות לשורפן, הוא **נטמא ומטמא בגדים**, אבל **המצית את האש**, או **מסדר את העצים**, ואינם מתעסקים בבשר עצמו, **אינם נטמאים**.

באיזה צד מחוץ לירושלים היו שורפים חטאות הפנימיות

לדעת רבי שמעון ורבי אליעזר – שריפת חטאות החיצונות ושריפת פרה אדומה למדים זה מזה בגזרה שווה. שכן בענין שריפת פר ושעיר של יום הכפורים נאמר "אֶל מִחוּץ לַמִּחְנֶה", וכן נאמר בענין הוצאת פרה אדומה, "וַיִּתְּם אֹתָהּ אֶל אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן וְהוֹצִיא אֹתָהּ אֶל מִחוּץ לַמִּחְנֶה וְשָׂחַט אֹתָהּ לְפָנָיו" (במדבר י"ט ג'), והרי למדים זה מזה בגזרה שווה. כשם שפר ושעיר יום הכפורים יוצאים חוץ לשלוש מחנות, כך פרה אדומה יוצאת חוץ לשלוש מחנות. וכשם שפרה אדומה נעשית במזרח של ירושלים, כי נאמר בה, "וַיִּלְקַח אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן מִדְּמָה בְּאֶזְבֵּעוֹ וְהִזָּה אֶל נֶכַח פְּנֵי אֹהֶל מוֹעֵד מִדְּמָה שֶׁבַע פְּעָמִים" (במדבר י"ט ד'), לומר שיהא עומד במזרח, ופניו למערב כנגד פתחו של היכל, כך שריפת פר ושעיר של יום הכפורים **למזרח של ירושלים**, [והוא הדין לשאר חטאות הפנימיות הנשרפות חוץ לירושלים].

ולדעת חכמים – כל החטאות הפנימיות הנשרפות חוץ לירושלים, נשרפות **לצפונה של ירושלים**, שכן חטאות הן, וכלל בידינו שכל מעשי חטאות בצפון.

"על שפך הדשן ישרף"

נאמר בענין פר כהן משיח, "על שפך הדשן ישרף", ונחלקו חכמים בדבר.

לדעת רבי יוסי – הכתוב הזה מלמד, שצריך שיקדים לשם דשן מזבח, כלומר תחילה ישפוך במקום מדשן המזבח, כדי שהמקום יהא נקרא מקודם לכן מקום שפך הדשן, ורק אחר כך יהא כשר לשריפת הפר.

ולדעת רבי אליעזר בן יעקב – הכתוב הזה מלמד, שצריך לשרוף את הפר במקום מדרון כדי שיהיה הדשן משתפך שם.

- **לדברי רבא**, רבי אליעזר בן יעקב חולק על דינו של רבי יוסי, ואומר שאין צורך שיהיה שם דשן מזבח קודם שריפת הפר.